

Kallid emad!

Kui siia maailma sünnib väike inimene, siis esmalt õpib ta kogema ja tunnetama oma ema. Enesestmõistetav. Sõnas EMA on midagi nii tugevat, empaatiavõimelist, kohati koguni jäävat. Ema olemasolu tähendab igale lapsele midagi suurt, armastavat, turvalist ja imehead. Alles see oli kui kogu Eestimaad raputas viie väikese lapse ema Liana Lebedejevi lahkumine. On ütlemata kurb, kui sellised asjad juhtuvad. Aga meil on ka armastav Taevane Isa, kes kinnitab: „Mu laps, mis ka ei juhtuks ja olgu ajad, millised tahes, mina armastan sind ikka.” Sest lootus tulevikule jääb.

Maikuu näitab jõulisemalt kevademärke. Abituriendid teevad lõpueksameid, koristatakse, kraamitakse ja pikast talvest väsinud maa saab kui uue hingamise. Inimesed vaatavad rohkem enda ümber, naeratavad Loojale ja päikesele.

Tuntud religioonipedagoog ja usuõpetusõpetaja Pille Valk (1959-2009) on öelnud kuldsed sõnad: „Jumal paneb tähele igaiüksikut, kes Tema poole hüüab ja tegutseb koos oma kogudusega.”

Meiegi kogudus jätkab Jumala abiga. Kaunist ning pidulikku päeva ka kõigile teile, kallid emad, vanaemad ja vana-vanaemad. Olge väga hoitud ja jääge ikka meiega!

Õuesõpe: Lammas - lahe loom

Paljudele meie lugejatele on kindlasti tuttav inglise rahvalaul „Taadil tare künka peal.” Just selline tunne valdas pühapäevakooli õpilasi, kui 29. aprillil Savi talus pühapäevakooli esimene õuesõppe tund toimus.

Saabudes tervitas väraval õpilasi ja mõningaid täiskasvanuid talu peremees onu **Kristjan**, kes juhatas lapsed esimese ülesandena lamba-aedikusse. Seal tuli lisaks loomade söötmisele vastata küsimustele: Mida lambalt saab? Miks lambad on kasulikud? Milleks saab kasutada villa? Järgnes täringumäng, mida juhendas tore tädi **Katrin**. Mängu käigus tuli lahendada esimene sõnamõistatus. Õuesõppe tunni käigus olid lapsed juba eelnevalt kodutööna valmistanud pildi aedviljadest ja taimedest, mida lambad kõige enam armastavad ja oma toidulaua eelistavad. Pildi alla olid kirjutatud aedviljade nimetused. Siis suundusid õpilased telki, kus ootasid ees maiustused ja soe jook.

Edasi tuli lahendada teine sõnamõistatus ja värvida ära vahva kevadpilt. Siis suundusid õpilased kitsedeaediku juurde, mis sündinud tallede tõttu meenutas pigem „loomade lasteada”, kus korraga palju „hoidjaid”. Kõike seda jälgisid huviga kolm kassi ja päris mitu kevadist linavästriku. Kokkuvõtteks võib öelda, et tund läks igati korda ning suur tänu taas Savi talu perele sooja vastuvõtu eest. Loodame toredate koostöö jätkumist.

Karin-Kristel, pühapäevakooliõpetaja.

KEVADINE MÄLUMÄNG

Seekordses mälumängus palume vastata neljale küsimusele. Õigeid vastuseid ootame nagu ikka meiliaadressile mlerikson@gmail.com või tuua pühapäeval vastuselipikud isiklikult õpetaja kätte. Vastuste viimane esitamise tähtaeg on **27. mai 2018**. Julget pealehakkamist!

1. Kuidas nimetatakse usuteaduses neljandat Moosese Raamatut?
A: Genesis
B: Deuteronoomium
C: Numeri
2. Mis aastal on sündinud eesti kaasaegse kunsti elav legend Jüri Arrak?
A: 1944
B: 1941
C: 1936
3. Kus asub eesti teadaolevalt vanim kivikirik?
A: Valjalas
B: Ruhnus
C: Rõuges
4. Kus Eestis asub istuva Kalevipoja kuju?
A: Loksal
B: Neerutis
C: Karulas

Piiblivõti

Õlipuu

Seekordses piiblivõtme sarjas vaatleme õlipuud.

Õlipuu ehk oliivipuu on igihaljaste õlitaime sugukonda kuuluv tugeva tüvega puu. Piibli aegadel olid oliivipuud üsna tuntud. Neid kasvas rohkesti nii Jeruusalemma lähistel nõlvadel, kui all orus. Õlipuude perekonda kuulub tänapäeval üle 20 liigi. Õlipuu viljad on luuviljad ning neid nimetatakse oliivideks. Eestlastele enam tuntud mustad ning rohelised oliivid, mida võib polettidelt leida konserveeritult. Oliividest pressitakse kõrgekvaliteetset õli, mida kasutatakse toiduainete- ja kosmeetikatööstuses. Mida küpsemalt viljad puudelt nopitakse, seda parem ja kvaliteetsem on ka viljadest saadav õli.

Piibli jutustuse järgi pidanud Jeesus rasket palvevõitlust just Ketsemanni aias, kus kasvasid kaunid õlipuud. (Joh 18:1) Eurooplastele on ehk kõige enam tuttavad harilik õlipuu ja loorberilõhnaline õlipuu, millel on tumerohelised aromaatsed nahkjad lehed.

Pühapäeval, 22. aprillil toimus meie koguduses **ristimine ja leeriõnnistamine**. Uued koguduseliikmed on:

MIRJA VOOL

TAUNO SALUSOO

KRISTJAN PRITSON

GERT KALLIS

KALEV KAIS

Taevaisa õnnistust!

VIHMAVARBLANE

III osa

Kui arm ja õnn oleksid Kasesalu Lembitu talus käsikäes käinud, oleks ta vist õnnelikum mees Kuningamäe küla peal olnud, et ta aga sageli pudeliga sinasõprust pidas, siis ei saanud seda mitte just suurimaks õnneks pidada. Juba kaks aastat olid nad Edaga ühist eluteed käinud, rohkem muresid, kui rõõme jaganud, mistõttu Eda väga kurb oli.

Järgmisel päeval oli Lembit kodust ära läinud ja kaasa toimetas üks kodus ning tundis end üle pika aja üsna rahulikuna. Ta koristas ja kraamis parjasti nende tillukest maja, kui esikuuksele koputati. Eda läks avama ja seisis lävel vastamisi Bläku Eduardiga, umbes 40-aastase habetunud mehega, kel samuti viinaviga küljes oli. Naine ohkas ja küsis:

„Mida sa tahad, Eedu?“

„Seda et, kas peremeest ei olegi kodumail? Või äkki saab perenaine ise mulle kolm eurot laenata? Ma järgmisel pensipäeval maksan ära. Ausõna.“

Bläku Eedu oli nimelt noore mehena ühe ägedaga kakluse käigus joomakaaslastelt kirvevarrega pähe saanud, mis talle ajusse tõsised verevalumid ja ajutrauma põhjustasid. Nüüd sai ta riigilt pensioni ja elas ihuüks juba kümme aastat oma Rongatäre nimelises talus, üsna Eda ja Lembitu elamise lähedal.

„Jälle viina järgi?“

„Ei, mis mul sest viinast. Ma nagu rohkem õllega sinapeal.“

„Ah või sedasi, aga Lembit on täna hoopiski linnas ja ei oska mina sulle ütelda, mis kella aeg ta tagasi tuleb.“

Eda tahtis kangesti Eedi oma rahalaenu jutuga sinna samasse ukse taha jätta, aga too ei plaaninud veel kuhugi minema hakata, tammus aina jalalt, jalale, sügas kukalt, sülitas maha ja lausus: „Seda et, mul on emal homme kuues surma-aastapäev, vaja kalmule minna küünalt panema.“ Eda pidi tahtmatult muigama, sest selle ema surma-aastapäeva jutuga tuli Eedi alati lagedale, nüüd juba pea iga kuu, kui vähegi kainem juhtus olema.

„Mine pealegi, Eedi, ei mul pole aega sinuga rohkem veskutada.“

„Aga seda, et kas ikka ei saaks kolm või neli eurot?“

„Sa pole ju oma eelmisigi võlgasid ära maksnud. Pole ma sul siin mingi pangautomaat!“

„Aga vaata Eda, tegelikult ma olen siin mõelnud, et üldiselt läheb mul ju päris hästi. Käin toidupangas, riided selga saan ka. Aa, mis ma tahtsingi veel ütelda, seda et mul käisid need

usukuulutajad, noh Jehoova tunnistajad eile külas. Ei hakanud ma kuulama, mis nad rääkisid. Üks noor naine oli aga üsna kobeda väljanägemisega.“

„Head aega, Eedi!“

Eda sulges ukse ja selga vastu seda toetades puhkes äkki kibedasti nutma. Jah, pidi siis tema jaksama! Küllap ta juba Lembitule õhtul kõigest räägib, kui too koju jõuab. Ta pühkis silmad uuesti kiiresti kuivaks ja asus toimetama. Eelu tahtis ju vaatamata kõigele elamist.

Pettunud ja pisut solvunud Bläku Eduard aga võttis suuna linna poole. Tee peal oli mõtlemist temalgi. No on neil inimestel vaja nii palju rabeleda, asja ees, teist taga. Tema küll nii ei viitsiks! Andku teised talle aga viiekas, siis on kohe teine asi! Eduard läheb linna poodi, ostab endale kahe liitrise õlle ja elul on kohe nagu teine mekk juures. Eedi kõndis veel mõnda aega sügises lehesajus. Jäi siis aga käigupealt seisima ja pani suitsu ette. Ta huultele tekkis kaval muie ja silmad hakkasid kummaliselt helkima. Talle meenus, kuidas nad Lembituga kord tema puuriida taga olid rääkinud maailma tõsistest asjadest ja korraga oli Lembit talle siis ütelnud: „Sa Eedi ei näe oma 40 juubelit, kui nii edasi jätkad. Mis peab sinust nii saama? Kas sa siis üldse elada ei taha?“

„Ah, sa ka Lemps, räägid nagu mu naabrinaine või nagu mõni maailma tark juba! Vaata, noor naine, aga kasvatab ihuüks nelja poissi ja loeb mulle iga kord kui juhtun tervitama samasugust moraali. No ütles ometi, mis peaks teistel minu elust olema? Kas olen mina nende elusse oma nina toppinud või neile ütelnud, kuidas elada tuleb? Vaata, alkohol, see on närvirahusti. Teeb tuimaks, siis ei karda ma kedagi. Muide ja see nende koer, ei salli see sunnik ka mind mitte üks raas. Mhmm, käin teist mõnikord ikka värava taga õrritamas, noh niisama. Mis ta muidu lõugab kogu aeg!“

Jah, nii see oli. Tookord oli Lembit talle neli eurot siiski andnud ja õllejoomine jätkus nüüd koos täie hooga edasi. Eedi sammus kasesalust mööda ja pomises omatte. Siis tõstis ta silmad sügisesse päikese poole ning suitsurõngaid õhku puhudes vantsis aga kindlalt linna poole. Ei muutnud seegi midagi, et samm eilsest õhtust veel kergelt tõnts oli.

Eda oli kodus koristamise lõpetanud ja vaatas nüüd palju helgemalt oma pisukese kodu peale. Ta oli juba valmis minema endale kööki kohvi keetma, kui kuulis kõõgiuksel tasast koputust.

„Ega ometi jälle Bläku Eedi?“ mõtiskles Eda, kuid läks siiski avama.

Järgneb